

hvor man gaar omkring med Lygter og leder efter Besparelser paa ethvert Omraade, hvor man griber haardt i Skatteydernes Lommer for at skaffe Dækning for de Udgiftsløve, der allerede ere bevilgede, fremkalder det selvfølgelig i store Dele af Befolkningen Betænkelighed, naar der forelægges et nyt Lovforslag, som medfører en Udgift paa over 2 Mill. Kr. Man forstaar ikke, at dette Lovforslag er kommet frem paa dette Tidspunkt. Som Forslaget nu foreligger, ændret i Folketinget, er den Karakter, det havde fra Regeringens Haand, jo ganske forrykket og udslettet. I Regeringens Forslag var der et særligt Raad, der skulde tage Bestemmelse om Hjælpen, der blev derved givet denne Hjælp en særlig Karakter. Nu er det Kommunalbestyrelserne, enten i deres Helhed eller, som i København, gennem et Udvalg, som skulde træffe Bestemmelse om denne Hjælp.

Det er i de sidste Aar ofte fremhævet, at vi have faaet for megen human Lovgivning, at man derigennem vilde svække Befolkningens Selvopholdelsesdrift. Men naar vi se paa dette Lovforslag, saaledes som det nu er formet, maa jeg spørge: Er dette ikke et Skridt videre frem paa den samme Bane? Kan man vente, at Loven i en saadan Form vil virke stimulerende paa Befolkningen? Ligner den ikke i høj Grad vor nuværende Alderdomsforsørgelseslov, hvis Hovedfejl jo netop er den — og det er jo sagt fra mange Sider — at den virker slappende, og at den ikke virker til, at Folk selv samle sig noget sammen, men virker til, at de skille sig af med det, de have, for at de i større Grad kunne drage Nytte af de Midler, som det offentlige stiller til Raadighed? Det forekommer mig, at dette Lovforslag maa underkastes en grundig Overvejelse, ligesom ethvert nyt Led i den humane Lovgivning bør være Genstand for en grundig Overvejelse.

Forslaget om Hjælp til Enkerne har jo endvidere, saaledes som det her foreligger, en Bestemmelse om ogsaa at yde Enkemænd Hjælp, og det har en Bestemmelse om, at der kan tilstaaes baade Enker og Enkemænd Hjælp indtil 2 Aar efter, at de ere blevne gifte paa nyt. Jeg skal ikke bestride, at Enkemænd ogsaa kunne være trængende; men hvorledes ville Ægtefolk, der maaske sidde med mange Børn og maaske med Sygdom, se paa, at en Person skal have langt lettere ved at klare sig, fordi vedkommende er eller har været Enkemænd eller Enke, end de selv under de nævnte Forhold kunne gøre det? Jeg tror ikke, at saadanne Betragtninger ville falde

ud til Lovforslagets Fordel. Jeg skal endvidere tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i Lovforslagets § 13, paa det i administrativ Henseende uheldige i, at man for Københavns Vedkommende har overladt Afgørelserne til et temmelig stort Udvalg. Det vil jo være meget besværligt at sammenkalde og arbejde med det, hver Gang der foreligger Spørgsmaal om Afgørelse af Understøttelse til flere eller færre Familiers Børn. Saaledes som Forslaget er formet nu fra Folketinget, er det efter mit Skøn kun en Fattighjælp, der gives uden Fattighjælps Virkning, men med den Forskel, at en Trediedel af Udgifterne skal refunderes af Staten.

En Del Kommuner kunne maaske fatte den Tanke, at virkede Lovforslaget ikke paa anden Maade, vilde det dog virke lettende paa de kommunale Udgifter derved, at Staten bærer 1/3. Dette tror jeg imidlertid vil blive en stor Skuffelse, thi der er ikke Tvivl om, at naar Staten refunderer 1/3, blive Understøttelserne rigeligere, og der vil ogsaa være nye Lag af Befolkningen, som ville søge Understøttelse, og som ikke have søgt den i den Form, hvori den nu gives, med Fattighjælps Virkning. Kommunernes Haab om Besparelse ved denne Lov vil neppe gaa i Opfyldelse. Hvis denne Form for Loven opretholdes, saaledes at den hele Understøttelse i Virkeligheden har Fattighjælps Karakter, ser jeg heller ikke nogen Grund til, at man ikke her i København kunde lade den administrere ganske paa samme Maade, som den øvrige Understøttelse bliver administreret, der ydes den trængende Befolkning. Den humane Lovgivning, vi have, er bleven til Stykke for Stykke, og den er bleven til efter Princippet: Vi dele Udgifterne. Det er muligt, at det har været lettere at gennemføre den humane Lovgivning ved saaledes at tage den Stykke for Stykke, man har ikke syntes, det var saa store Udgifter, man paabyrdede Samfundet, men der har været den store Ulempe derved, at man paa denne Maade har manglet Overblik over det hele. Havde man haft en samlet Plan for alle de humane Love paa een Gang, vilde man ganske sikkert være kommen til et bedre og mere formaalstjenligt Slutningsresultat end det, man i Øjeblikket staar med. Naar man nu skal føje et nyt Led til den humane Lovgivning, bør man underkaste hele Spørgsmaalet en samlet Overvejelse. Nu ved jeg meget godt, at der for Øjeblikket sidder en Invaliditetskommission, som har en stor Del af Understøttelsesspørgsmaalene under